

יְדִידִים, חֲרָפִים

מאת גבריאל פרייל

יְדִידִים נְעִשִׂים
בְּתִכּוֹת דְּהוֹת,
הַפָּנִים נִמְחוֹת בְּרָאִי
בְּמִזְג־אֹיֵר זֶה
הוֹלֵךְ וּמְחַרֵּף
שֶׁל בְּדִידוֹת

נוֹגַחַת בְּשִׂאלוֹתֶיהָ
בְּשִׁתְּלִילוֹת מִשְׁתַּהֲהָ
בְּכָל הַמְסַדְרוֹנוֹת
וְאִינִי חֲתִימָה מְהִימָנָה
שֶׁתֵּאמַר הַחֲלֵמָה —

עַד סִיּוּמֵם הַמִּפְתָּע
שֶׁל שְׂמָנִים חֲרָפִים
בְּשִׁכּוֹל עֲצָבוֹן קָטוֹן
יְהִיָּה כְּעֵשֶׂן וְתִכְתֵּב
הַשׁוֹבָה בְּדִלְחִית,
מִבְּדַחַת קֶצֶת.